

๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ปฐมเริ่มพรรษาแห่งการบรรลุธรรม

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษาวັນแรก เราตั้งใจว่า พรรษานี้จะให้ เป็น พรรษา แห่งการบรรลุธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ นี่คือสิ่งที่เรา ตั้งใจเอาไว้ เพราะฉะนั้นวันนี้เป็นวันแรก เราจะต้องเริ่มต้นกันให้ดีนะ

การจะเห็นพระภายในก็ไม่ยาก แต่ก็ไม่ง่าย กำลังพอดี ๆ พอสู้กัน ที่ว่า ไม่ง่ายก็เพราะเรามีพระธรรมกายอยู่แล้วในตัว อยู่กับเนื้อกับตัวของเรตาลอด เวลา ไม่ได้อยู่ในป่า ในเขา ในห้วย ในหนอง ในคลอง ในบึง หรือตามดวงดาว ต่าง ๆ ก็ไม่ใช่ แต่อยู่ในตัวของเรา ถ้าเราตั้งใจทำความเพียร และทำให้ถูกหลัก วิชา เราต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน นี่ไม่ง่ายตรงนี้

แต่ที่ไม่ง่ายก็คือ ไม่ง่ายสำหรับคนขี้เกียจ ถ้าขี้เกียจเสียแล้วอะไรก็ ไม่ง่ายทั้งนั้น ดังนั้นถ้าเราขยัน ทำให้ถูกหลักวิชา รับรองพรรษานี้เราต้อง สมปรารถนาอย่างแน่นอน

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ต้องถือว่าโชคดีมาก ๆ เพราะเป็นกายที่เหมาะสม ที่จะได้ศึกษาความรู้อันยิ่งใหญ่ของชีวิต และทำตัวของเราให้บรรลุเป้าหมาย อันสูงสุดได้

สำหรับผู้รู้เมื่อท่านบังเกิดขึ้นแล้ว ท่านเข้าใจแจ่มแจ้งในชีวิตของ สังสารวัฏเลยว่า ชีวิตในสังสารวัฏนี้เป็นชีวิตที่มีทุกข์มีภัยมาก เพราะท่าน เห็นตลอดหมดเลยใน ๓๑ ภูมิ เห็นด้วยธรรมจักขุและญาณทัสสะอันบริสุทธิ์ ของท่าน

๑ คำสัญญาที่ถูกลืม

ชีวิตในปรโลก มีคติ ๒ ทาง คือ สுகคติ (โลกสวรรค์) และทุกคติ (อบายภูมิ) ก่อนหน้าจะมาเป็นมนุษย์ก็มาจาก ๒ คติ คือ สุกคติกับทุกคติ

ที่มาจากทุกคติ ก่อนมาก็จะได้รับฟังโอวาทจากท่านพญามารว่า “เจ้าจะไปเกิดเป็นมนุษย์แล้วต่อไปจะต้องละชั่ว ทำความดี ทำใจให้ใส ถ้าทำตรงกันข้าม ละดี ทำชั่ว ทำใจให้หมอง เดี่ยวเจ้าก็จะกลับลงมาตรงนี้อีก ซึ่งเจ้าก็รู้แล้วว่ามันทุกข์ทรมานขนาดไหน ตอนนั้นต่างก็รับปากรับคำกัน เป็นอย่างดี “ครับผม” “เจ้าค่ะ” สารพัด แต่พอเข้าสู่กรรมมารดาเท่านั้น ลืมหมดเลย เพราะถูกเขาบังคับเอาไว้ เกิดมาใหม่ก็มาทำตาม ๆ กันอีก ก็กลับวนลงไปใหม่อีกแล้ว

หรือแม้แต่ผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ก็เช่นเดียวกัน ก็จะได้รับฟังโอวาทจากผู้ปกครองภพ ในทำนองว่า “ท่านเทพบุตร ท่านเทพธิดา ลงมาแล้วก็ให้ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาทนะ เธอก็เห็นแล้วว่า ชีวิตในสุคติโลกสวรรค์ มีความสุข สนุกสนาน น่านั่งเที่ยงเรีงรมย์แค่ไหน มีทิพย์สมบัติ มีวิมานสวยสดงดงาม มีบริวารคอยบำรุงบำเรอ มีสุธาโภชน (อาหารทิพย์) มีการละเล่นให้ ความบันเทิงใจ จะไปไหนมาไหนก็มียวดยานอันเป็นทิพย์สะดวกสบาย ได้เห็นแต่สิ่งที่เจริญหู เจริญตา เจริญใจทั้งนั้น ไม่มีซากอสุภะเลย คนแก่ก็ไม่มีให้ดู มีแต่หนุ่ม ๆ สาว ๆ ดูแล้วบันเทิง ลงไปแล้วนี่ ให้ละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส จะได้กลับขึ้นมาอีก”

ซึ่งต่างก็รับปากรับคำกันอย่างดี แต่พอลงเข้ามาสู่กรรมมารดาเท่านั้น พอตกศูนย์รูปตรงฐานที่ ๗ ของมารดา ถูกธาตุหยาบของมารดาห่อหุ้ม พอคลอດออกมา ก็ลืมหมดเลย ยกเว้นแต่บรมโพธิสัตว์ที่ท่านสั่งสมบุญบารมีมา

เกิดมาระลึกชาติได้ คือ จำได้ไม่ลืม ก็จะมีสิ่งที่แตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป เพราะได้สั่งสมบุญมามาก เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า ชีวิตในสังสารวัฏมันอันตราย

๑ คนเราเกิดมาทำไม

เมื่อเข้าก็ได้ให้อิโวาทพระภิกษุสามเณรว่า เรามาบวชเป็นพระภิกษุสามเณร เพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสาร ซึ่งน้อยคนในโลกที่จะเห็น แต่ผู้รู้ท่านเห็น เมื่อเห็นแล้วด้วยมหารุณาจึงได้นำมาสั่งสอนว่า มาเกิดเป็นมนุษย์แล้วต้องมาสร้างบารมีนะ โดยเฉพาะที่สำคัญที่สุดคือต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง ตรงนี้เป็นหลักสำคัญเลย

ในวัฏสงสารซึ่งมีภัยมากสารพัดภัยเลย ทั้งภัยพาล ภัยจากสัตว์ร้าย ของร้าย คนร้าย ภัยธรรมชาติ ภัยจากโรคภัยไข้เจ็บ ภัยจากกิเลสบังคับ และยังมีภัยในอบายอีกเยอะแยะไปหมดเลย มีทางเดียวที่จะรอดได้คือต้องขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น แล้วไปพระนิพพาน จึงจะหลุดพ้นจากที่เข้างับคับได้

เพราะฉะนั้น การทำพระนิพพานให้แจ้ง จึงเป็นวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ของทุก ๆ คน จะรู้หรือไม่รู้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่ว่ามนุษย์ทุกคนในโลกเกิดมาเพื่อการนี้ นอกนั้นเป็นวัตถุประสงค์รองลงมา คือการสร้างบารมี หรือคือการทำความดีนั่นเอง ต้องละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส นี่เป็นหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จับหลักตรงนี้ให้ได้

ดังนั้น เรามีทางเลือกทางเดียวที่จะเป็นทางรอด คือ ต้องฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้

พรรษานี้ จึงเป็นพรรษาที่ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องเห็นพระ เข้าถึงพระธรรมกายในตัว เราจะต้องชวนชวาย ทำให้เต็มที่เต็มกำลัง ไม่มีใครช่วยเราได้

นอกจากเราต้องช่วยตัวของเราเอง จะรักกันปานจะกลืนกินแค่ไหน ถึงเวลาต่างก็แยกย้ายกันไป ช่วยกันไม่ได้เลย ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก็ได้แค่เพียงแนะนำ ส่วนการกระทำ เราต้องทำเอง จึงจะหลุดพ้นได้ จะมาโทษบาปแทน ล้างบาปแทน หรือเอาบาปไปขว้างทิ้งน้ำไม่ได้ ต้องทำเอง ลุยเอง

อยากมีชีวิตอยู่ ต้องหายใจเอง

อยากจะได้เห็น ต้องดูเอง

อยากจะได้ยิน ต้องฟังเอง

อยากจะได้รู้อะไรร้อย หรือไม่ร้อย ก็ต้องกินเอง

เพราะฉะนั้นไม่มีอะไรที่ไม่เองเลย มันต้องเองทั้งนั้น

เองก็คือ อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ

ต้องช่วยตัวของเราเอง มันถึงจะพ้นได้

๑ เรามีสิทธิ์เข้าถึงธรรมได้ทุกวัน

เรามีชีวิตอยู่ไปวันต่อวัน เรามีสิทธิ์ตายได้ทุกวัน คือ ถ้าหายใจเข้าแล้วไม่ออกก็ตาย หายใจออกแล้วไม่เข้าก็ตาย หายใจแล้วไม่เข้าไม่ออกก็ตาย เราตายได้ตลอดเวลา นะ อย่าไปกลัว กลัวก็ตาย ไม่กลัวก็ตาย ฉะนั้นย่อมรับผิดชอบได้ว่า เรามีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ ฟังแล้วไม่ใช่ทำให้เฉาชีวิตนะ มันควรจะนำชีวิตด้วยซ้ำไป เพราะเราก็มีสิทธิ์เข้าถึงธรรมได้ทุกวันเช่นเดียวกัน

เรามีสิทธิ์เข้าถึงธรรมได้ทุกวัน ถ้าเราทำก็เข้าถึง ถ้าเราไม่ทำก็ไม่เข้าถึง ขึ้นอยู่กับ ทำ หรือ ไม่ทำ ขยันหรือขี้เกียจแค่นั้น

และเราไม่จำเป็นต้องไปเที่ยวขอกำลังใจจากใครเลย กำลังใจมากมาย
มหาศาลอยู่ในตัวเรา ไปเบิกกันมาใช้บ้าง ไม่ต้องเขียม ๆ ใช้ กำลังใจนี้แปลก
ยิ่งใช้ ยิ่งมี ยิ่งเยอะ

นอนอยู่เฉย ๆ จะให้มีเรี่ยวแรงกำลัง มันไม่มี อยากจะมีกำลังกายต้อง
ออกกำลังกายจึงจะได้กำลังกลับมา กำลังใจก็เช่นเดียวกัน ยิ่งใช้ ยิ่งมี ยิ่งเยอะ
ใช้มันเข้าไป ฟรีด้วย ไม่ต้องเสียเงิน ขึ้นอยู่กับเราจะใช้ไหม ใช้แค่ไหน เราก็ได้
แค่นั้น เยอะหรือน้อยมันขึ้นอยู่กับเราเอง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับใคร เวลาซื้อเกียจก็
ซื้อเกียจเอง ไม่มีใครซื้อเกียจแทน เวลาขยันก็ขยันเอง

ต้องขยันนั่งทำความเพียร ให้แต่ละวันผ่านไปด้วยความปลื้มปิติใจ
ก่อนนอนก็ต้องให้ปลื้มว่า วันนี้ตั้งแต่ตื่นนอนเราทำความดีอะไรบ้าง ทำการ
บ้าน* ครบไหม เรานั่งธรรมะเป็นอย่างไร นั่งให้กายเบาใจเบา แม้ไม่เห็นอะไร
ก็ให้มันเบา ๆ ไว้ก่อน จนกระทั่งใจปลื้มปิติจึงค่อยนอน อย่างนี้เรียกว่า นอน
อย่างอริยะ แบบบัณฑิตนักปราชญ์ นอนแบบผู้รู้ นอนแบบผู้ไม่รู้ จัวเจียดก็มุด
เข่ามุงคลุมโปง อย่างนี้ไม่เอานะ

เพราะฉะนั้น พรชานี้เริ่มต้นชีวิตใหม่แบบวันต่อวัน ให้เป็นวันแห่งการ
แสวงหาพระในตัว ซึ่งองค์พระธรรมกายภายในเป็นที่รวมประชุมแห่งบุญทั้ง
หลายทั้งปวง เป็นเสมือนท้องทะเลแห่งบุญ เหมือนท้องฟ้าเป็นที่รวมของ
ดวงดาว ท้องทะเลเป็นที่รวมของแหล่งน้ำจากห้วยหนองคลองบึง องค์พระ

* การบ้าน ๑๐ ข้อ ดูคำอธิบายหน้า ๑๙๖

ภายในก็เป็นที่รวมแห่งบุญ แห่งสิ่งที่ดีงาม และสิ่งที่เราปรารถนาทั้งหมดไป
รวมประชุมกันอยู่ตรงนั้น ไม่ต้องไปแสวงหาที่ไหน ท่านอยู่ในตัวของเรา

๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ความมีดีเป็นมิตร

วันนี้วันที่ ๒ ของการเข้าพรรษา ต้องนับกันไปเป็นวัน ๆ เลย เพราะมี
เวลาจำกัดแค่ ๙๐ วันเท่านั้น เพื่อเตือนว่าชีวิตเราผ่านไปแต่ละวันนั้นได้สร้าง
สิ่งที่ดีได้แค่ไหน ทำให้เราปลื้มปีติภาคภูมิใจไหม ถ้ารู้สึกปลื้มปีติภาคภูมิใจก็
ใช้ได้ และเราก็จะได้ไปสรุปกันตอนก่อนจะออกพรรษา ซึ่งเราจะรู้ได้ด้วยตัว
เราเองว่า ๑ พรรษา ที่ผ่านมานั้นเรามีอะไรดีขึ้น

การแก้ไขข้อบกพร่องในแต่ละวัน จะมีผลต่อไปในอนาคตไกล ๆ โน้น
ถ้าเราแก้ไขให้ดีขึ้นทุกวัน ก็会上ไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าหากไม่แก้ไข มันก็จะ
ค่อย ๆ ตกต่ำกันลงมา

พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ
โยมเห็นพระ นี่คือความตั้งใจของเรา ฝึกหยุดฝึกนิ่งกันไปเรื่อย ๆ อย่าไปทำ
กันเสียก่อน

ความมีดีภายใน ภายหลังจากที่เราหลับตา นั้นเป็นเรื่องปกติของผู้ที่
ใจยังไม่หยุดนิ่ง อย่าไปคิดว่าเป็นอุปสรรค ต้องคิดว่าความมีดีเป็นเรื่องธรรมดา
เวลาเราหลับตาแล้วพบความมีดีก็ต้องทำใจให้เป็นมิตรกับความมีดี ให้คิดว่า